

JE GRENZELOZE SCHOONHEID

Van Akwaeke Emezi verschenen eerder bij Park Uitgevers

De dood van Vivek Oji
Zoetwater

Akwaeke Emezi

**Je grenzeloze
schoonheid**

Uit het Engels vertaald door
Diahann van van de Vijver

Wereldbibliotheek

De vertaler ontving voor deze vertaling een startersbeurs van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Oorspronkelijke titel *You Made a Fool of Death with Your Beauty*.
Atria Books

© 2022 Akwaeke Emezi

© 2025 Nederlandse vertaling Diahann van van de Vijver /
Wereldbibliotheek

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagbewerking bij Barbara
Foto auteur © Akwaeke Emezi

NUR 302

ISBN 9789463812481

www.wereldbibliotheek.nl

Wereldbibliotheek maakt deel uit van Park Uitgevers

Voor mijn liefste Kathleen, die de vleesgeworden liefde is.

Hoofdstuk een

Milan was de eerste persoon die Feyi neukte sinds het ongeluk.

Ze deden het in een badkamer op een huisfeestje in Bushwick ter gelegenheid van Memorial Day, Feyi's prosecco stroomde in de wasbak toen Milan haar met zijn grote handen onder haar dijen op de commode tilde. Gestippelde tegels om hen heen, badend in het bloedrode licht van de lamp in het plafond, een linnen douchegordijn met monstera-bladeren hing om de badkuip. Feyi gooide haar hoofd achterover, zijn mond op haar keel, haar lange roze vlechten vielen over de kraan, de punten in de wegstromende bubbels van haar prosecco.

'Zeg maar als het rustiger aan moet,' zei Milan, zijn stem verstikt, in de greep van geilheid. 'We kennen elkaar nog maar net.'

Hij zei het alsof het iets zou uitmaken, alsof dat een reden was om te stoppen in plaats van juist sneller te gaan. Feyi had hem op het dakterras gezien, toen het feest om hen heen in volle gang was. Ze had genoten van de manier waarop zijn ogen haar volgden toen ze langsliep, hoe groot hij was, hoe breed. Haar beste vriendin, Joy, had tegen haar aan geleund en haar arm door die van Feyi gestoken. 'Wow, moet je die dijen zien!' had ze gefluisterd. 'Hij is lekker gespierd. Hij moet zich omdraaien zodat ik z'n kont kan zien.'

Feyi had met haar ogen gerold. 'Het is maar goed dat jij geen pik hebt,' had ze gezegd. 'Je zou echt gevaarlijk zijn.'

‘Als ik een pik had, zou ik voorál geïnteresseerd zijn in zijn kont,’ had Joy geantwoord.

‘Ik neem het terug. Je bent nu al gevaarlijk.’ Feyi had nog een blik geworpen op de dijen in kwestie. ‘Je kunt het natuurlijk ook gewoon met een voorbinddildo doen, hoor.’

‘*Nah*, dat is niet hetzelfde. Ik wil hem om me heen voelen knijpen.’ Joy had haar vingers tot een vuist gebald om de greep te illustreren, en Feyi had een lach onderdrukt, haar vlechten zwaaiend over haar sleutelbeen. Milan had hun kant op gekeken, Feyi’s blik opgevangen en vanaf de andere kant van het dakterras naar haar geglimlacht.

Feyi had al besloten wie ze die avond wilde zijn, dus had ze ongegeneerd terug gestaard, zijn terracotta huid en donkere koperkleurige baard in zich opgenomen. Toen hij naar zijn *boys* had geknikt en naar haar toe kwam gelopen, had Joy een opgetogen gillette geslaakt en was ervandoor gegaan, de twee alleen achterlatend. Feyi had elke vorm van smalltalk willen vermijden – ze wilde het gewoon kort houden, dus toen Milan voor haar had gestaan, had ze de knopen van zijn overhemd aangeraakt.

‘Jij bent lekker,’ had ze gezegd, nog voor hij zijn mond open had kunnen doen. ‘Heb jij iemand?’

Een vlaag van verbazing was over Milans gezicht getrokken, maar hij had zich snel hersteld. ‘*Nah*,’ had hij geantwoord, hij had zijn hoofd schuin gehouden en haar aangekeken. ‘Jij?’

Even had ze gierende banden en glasgerinkel gehoord, zachte witte lelies gezien en een kluit aarde die uit haar handen uiteen viel, maar ze had het allemaal weggewuifd, als sigarettenrook.

‘*Single*,’ had ze teruggezegd, terwijl ze direct in zijn persoonlijke ruimte was gestapt. Hij had naar regen en bergamot geroken. ‘En, hoe zeggen ze dat? *Ready to mingle*.’

Het zou een afgezaagde openingszin zijn geweest, als ze niet zo mooi was, en Feyi wist dat – ze wist hoe ze haar volle wijnrode lippen moest openhouden, hoe ze naar hem op moest kijken vanonder volle zwarte wimpers, hoe ze een on-eindige belofte in haar stem moest leggen. Het was allemaal een spel, een simpele formule, en waarom zou ze de charmes waar Moeder Natuur haar mee had gezegend niet mogen gebruiken? Trouwens, niet dat het wat uitmaakte, welbeschouwd. Hij was op een andere manier mooi, en dat was genoeg.

Hoewel zij en Joy al vanaf de brunch aan het drinken waren, was Feyi niet echt dronken, maar net aangeschoten genoeg om hem te kiezen, om met zijn lichaam weer in het diepe te springen. Aan de manier waarop deze terracotta vreemdeling zijn hand op haar onderrug had gelegd en haar tegen zich aan had gedrukt, leek hij akkoord te gaan met haar plan. Joy had ergens bij de bar gestaan, Feyi's schaamteloze actie helemaal gevolgd en geprobeerd haar lach in te houden.

‘Ik heet Milan,’ had de vreemdeling gezegd, met een lachende, heerlijke mond.

Zijn namen echt nodig? had Feyi gedacht, maar ze had toch teruggelachen, haar hand gespreid tegen zijn borstkas, zijn hart gestaag galopperend onder haar handpalm. ‘Ik ben Feyi.’

Milan had om zich heen gekeken. ‘Wil je hier weg?’

Mooi. Hij speelde het perfect mee, geen aarzeling, geen terughoudendheid.

‘Niet te ver. Ik ben hier met mijn bestie.’

Hij had geknikt en haar weer aangekeken. Ze hadden dicht genoeg bij elkaar gestaan om zijn adem tegen haar huid te voelen en de donkere vlekjes in zijn bruine ogen te zien, terwijl hij haar gezicht had bestudeerd en zijn blik op haar mond was blijven hangen. Toen hij weer iets had gezegd, was zijn stem gedaald, laag en rauw. ‘Beneden?’

Feyi had een wenkbrauw opgetrokken om te verbergen dat zijn lust als een lucifer was die de hare deed ontvlammen. Hij wilde haar graag genoeg om alleen de belangrijke vragen te stellen. ‘Je bent oplossingsgericht. Daar hou ik van.’

Milan had haar hand gepakt en ze hadden het dakterras verlaten, zich langs de mensen op de trap gewurmd en waren de hoek om gedoken, de badkamer in. Terwijl hij de deur op slot had gedaan, had Feyi zijn rugspieren onder zijn overhemd zien bewegen, en toen hij zich weer had omgedraaid, was het haar opgevallen hoe behoedzaam hij keek.

‘Dus...’ had hij gezegd en hij had haar de ruimte gegeven, zonder verwachtingen.

Het was lief. Het was zo onnodig. Feyi hoefde hier niet over na te denken. Ze had haar drankje op de commode gezet en haar blouse over haar hoofd getrokken, waarbij haar roze vlechten even verstrikt raakten in het zwarte katoen en haar borsten slechts schuilgingen onder een dunne bralette; de gouden tepelpiercings drukten tegen de doorschijnende stof.

De vreemdeling – Milan – hapte naar adem, verlangen vlamde op in zijn ogen. ‘Je bent *fucking* mooi,’ gromde hij, terwijl hij zich nog steeds inhield. ‘Je huid, het is net... Je absorbeert het licht.’

Feyi glimlachte maar zei niets. Ze deed een stap naar voren en trok zijn hoofd naar zich toe, zijn mond naar haar mond, zijn gewillige en parate tong naar die van haar. Hij greep haar gulzig vast, zijn handen gravend in haar vlees, zijn heupen drukten een ijzeren lengte tegen haar buik. Feyi voelde zich een monster en een verrader, maar het was goed, het moest gebeuren.

Het was precies waarvoor ze hier was.

Het ongeluk was vijf jaar geleden gebeurd, wat voor Feyi een eeuwigheid geleden leek en tegelijk alsof het gisteren was. Ze woonde toen in Cambridge, vlak bij haar ouders, maar ze kon de wegen daarna niet meer aan, ze kon niet langer autorijden of de blik in haar moeders ogen verdragen, vol pijn en medelijden, telkens als ze elkaar zagen. Dus was Feyi naar New York verhuisd, want als zij een monster was, dan was de stad dat ook, glorieus en stralend en eeuwig, een verslinder van tijd en harten en levens alsof die niets voorstelden. Ze wilde verteerd worden door het niet-aflatende volume van een plek die zoveel luider was dan zichzelf, een plek waar haar verleden en haar pijn konden verdrinken in lawaai. Hier kon Feyi haar naam en haar ongeschonden gezicht behouden en toch iemand anders worden, iemand die opnieuw begon, iemand die niet werd achtervolgd. Niemand in New York gaf om het oude verdriet dat achter haar ogen en in de kleine hoekjes van haar glimlach verscholen lag. Ze hoefde niet te rijden, en ze kon in de trein huilen en niemand zou kijken, niemand zou het iets kunnen schelen, omdat ze er niet toe deed, en het was zo'n opluchting om er niet meer toe te doen.

Feyi verhuisde met Joy, haar beste vriendin van de uni, naar een appartement in zo'n typisch New Yorks bakstenen rijtjes-huis, dat ze betaalde met het geld van de levensverzekering. Ze probeerde het lugubere gevoel dat dat gaf te negeren. Iedereen zei dat hij dat zo gewild zou hebben, maar zij was er zeker van dat hij liever in leven had willen zijn. De meeste mensen kregen niet wat ze wilden. Feyi wilde het geld niet, maar ze had het nodig, dat walgelijke bedrag, en misschien zelfs het bijbehorende schuldgevoel. Als een straf die noodzakelijk leek, voor het evenwicht. Hij was dood, en wat deed zij? Leven, de kunstenaar uithangen. Zo frivool.

Joy en zij woonden in een groene en zonnige straat, om de

hoek van Baba Yusuf's Botanica en de toko van de Trini's die tijdens willekeurige openingstijden roti's verkochten. Ze rookten joints op hun brandtrap, en Joy haalde Feyi over om haar haren roze te verven. 'Je bent nu in Brooklyn,' had ze gezegd. 'Probeer eens een andere *look*. Dat kan makkelijk.'

Er hing die eerste zomer iets in de lucht waardoor Feyi zich liet meevoeren. Ze huurde een atelier een straat verderop en werkte daar. Hoe buitensporig het ook was, niets wat ze schilderde of aan elkaar naaide, kon haar zo beschadigen als haar eigen leven al had gedaan. Feyi hoopte dat haar verleden zou vervagen, in de vergetelheid raken als een oud liedje, waardoor haar verdriet slechts een nauwelijks vindbaar laagje onder haar huid zou worden. En het restje dat overbleef, gaf haar een zekere scherpe en onverklaarbare melancholie die sommige mannen konden ruiken, waardoor ze haar wilden redden. Feyi wist dat het daar al veel te laat voor was, dus dook ze weg en vermeidde ze hun handen, hun hongerige monden. Ze hield meer van de stad als entiteit; het maakte de stad niet uit wie je was of hoe beschadigd je was, ze verslond iedereen, zonder onderscheid.

Terwijl de zomerhitte in een golf van klamme lucht over hen heen rolde, had Feyi het gevoel gehad dat ze verleid werd om een vreemde te zijn, en ze had gemerkt dat ze niets liever wilde. Ze huurden een auto en reden naar Riis Beach, lagen daar topless in de zon onder dikke lagen kokosolie en koffie tot hun huid donkerbruin en goudkleurig werd. Joy schoor in een opwelling haar hoofd kaal en tatoeëerde een zwarte stip op elk onderste ooglid. Feyi piercete haar tepels en vlocht haar knalroze haar in lange vlechten die tot aan haar onderrug kwamen. Ze keken niet meer naar het journaal, maar in plaats daarvan bestelden ze spacecake, richtten hun appartement opnieuw in met planten, en bakten pizza's op zaterdag. Niets hield hen tegen om te zijn wie ze wilden zijn.

‘Denk je dat we een *quarterlife*-crisis hebben?’ had Joy een keer gevraagd, terwijl ze een joint rolde in hun woonkamer.

‘Ten eerste zijn we daar een paar jaar te oud voor,’ had Feyi geantwoord. ‘Ten tweede denk ik dat we proberen uit te vogelen hoe we kunnen overleven in een wereld die in de fik staat... of we überhaupt mogen leven.’

Joy had met een zachte glimlach op gekeken. ‘Ik ben trots op je,’ had ze gezegd. ‘Ik weet dat het niet makkelijk voor je is om dat te zeggen.’

Ze had gelijk gehad. Feyi had met veel dingen moeite, maar nu Milan haar tegen een badkamerspiegel aan kustte, merkte ze dat het haar veel minder aangreep dan ze had verwacht. Ze was een ontrouw monster, maar alleen als een bepaald persoon nog in leven was, en dat was hij niet. Ze moest tegen zichzelf blijven zeggen dat hij er niet meer was. Het voelde nog steeds fout, dat wel, maar op een onbekende manier, wat logisch was omdat ze een vreemde was geworden en het tijd kost om een nieuw persoon te worden. Als ze durfde los te laten en alleen hier en nu bestond, zonder verleden, dan was het eigenlijk makkelijk. Eigenlijk best leuk.

‘Ik meen het,’ hijgde Milan, lucht happend tussen hun heftige zoenen door, zijn handen heet tegen haar dijen. ‘We kunnen op elk moment stoppen. Je hoeft het maar te zeggen.’

Basgeluid dreunde door de muren, Feyi knoopte zijn jeans los en schoof haar hand naar binnen. Milan had kleine diamantjes in zijn oren, en zijn adem stakte toen hij op haar neerkeek.

‘Niet stoppen,’ mompelde ze in zijn mond, en toen haar vingers zich om hem heen sloten en hem eruit trokken, hield Milan even zijn adem in.

‘Weet je het zeker?’ vroeg hij, en Feyi wilde met haar ogen rollen, maar hield zich in.

‘Wat een gentleman,’ spotte ze, terwijl ze haar toon bewust zacht hield en haar greep verstevigde. God, wat was hij fors.

Milan kreunde schor toen hij haar rok tot aan haar middel omhoog schoof, zijn handen vretend aan haar huid. Feyi hoorde een scheur, en ze lachte verrukt toen hij haar kanten string kapottrok. Haar lach veranderde in een zachte kreun toen hij de rafelige restjes kant van zich af gooide en zijn vingers bij haar naar binnen schoof.

‘Laat me dat goedmaken,’ gromde hij en krulde ze naar voren.

Feyi schreeuwde het uit, haar rug krommend, en hij lachte in haar mond, nog steeds hard en pulserend in haar hand. Ze was vergeten hoe dit voelde – de razernij, de manier waarop lust bijna een vorm in haar kon aannemen, iets groots en luids, en zo veeleisend. Het voelde gehaast, gevaarlijk, precies zoals ze het wilde, te snel om bij na te denken, te snel, te hard, te nat om zich wie of wat dan ook te herinneren. Ze duwde zijn hand weg en trok hem nog dichterbij. Roekeloos.

‘Wacht even,’ zei hij. ‘Ik heb een...’

Feyi sloeg haar benen om zijn heupen. ‘Het is oké.’

Roekeloos.

‘Maar...’

‘Sshh. Hier.’ Ze duwde hem tegen haar glibberige zelf en Milan vloekte achter in zijn keel toen zijn gezond verstand hem in de steek liet.

‘Oh, jij bent slecht,’ fluisterde hij, langzaam in haar duwend, zich nu totaal overgevend aan hun fout. Het was iets wat ze leuk aan hem begon te vinden, hoe hij beslissingen nam en de onzekerheid liet varen zodra de keuze was gemaakt.

Haar gedachten dwaalden af toen hij zich naar binnen drong, wegdrijvend op scherp genot. Feyi beet in zijn schouder toen hij in haar wegzonk en jankte toen hij zich tergend langzaam begon terug te trekken. Verdomme, het was zo lang geleden, hoe had ze het zo ver laten komen? Geen wonder dat Joy haar bleef zeggen dat ze moest neuken.

‘Sneller,’ hijgde ze en Milan grinnikte.

‘Netjes vragen.’

‘Oh, vuile klootzak.’

Hij trok zich helemaal terug en Feyi’s adem stokte, de pijn plotseling brullend en woedend. ‘Netjes vragen,’ zei hij weer, zijn glimlach boosaardig. ‘En ik geef je alles wat je wil.’

Hij mocht niet stoppen. Hij moest absoluut doorgaan. Hij begreep het niet. Er was zoveel wat ze voor zichzelf hield. ‘Alsjeblieft,’ zei ze, toegevend. ‘Neuk me, alsjeblieft.’

Milans glimlach verdween onmiddellijk, en iets duisters kwam ervoor in de plaats, maar hij gaf Feyi wat ze wilde, gleeed met één harde stoot weer naar binnen. Hij schoof zijn armen onder haar knieën, tilde haar benen op en spreidde haar open, en duwde toen nog dieper. Klanken ontsnapten aan Feyi’s keel toen hij aan een van haar tepelpiercings draaide.

‘Vind je dit lekker?’ vroeg hij, terwijl ze het uitschreeuwde en hij haar recht in de ogen bleef kijken.

Feyi legde een hand op zijn hals, cirkelde er lichtjes omheen, raakte zijn huid nauwelijks aan. Het was bijna perfect.

‘Harder,’ beval ze, haar stem breekbaar, en Milan gehoorzaamde, zijn vingers drongen in haar vlees; haar rok tussen haar kralenketting om haar middel gefrommeld en zijn spijkerbroek rond zijn enkels. Ze hadden allebei hun schoenen nog aan. Feyi’s hakken trilden in de lucht over zijn schouders, en het kon haar niet schelen hoe luid ze was, of iemand hen kon horen boven de bas uit en door de deur heen – want nu was ze er eindelijk, in die gezegende verblindende witte ruimte, die verzengende leegte, zelfs nu ze leefde, zo duidelijk levend in zijn armen, als vreemden die loskwamen, en zij kwam om hem heen, smeekte hem niet te stoppen, en Milan bleef doorgaan, zijn eigen stem vervormd in lage, ongecontroleerde klanken. Toen hij een waarschuwing slaakte en zich wilde

terugtrekken, greep Feyi zijn heupen, hield hem diep in haar en bracht haar lippen naar zijn oor. Mannen waren simpel, er waren sleutels waarmee je ze kon ontgrendelen, als een eenvoudig wachtwoord.

‘Kom in me,’ fluisterde ze, haar stem een gladde, smerige smeekbede, waardoor het klonk alsof ze wanhopig was, en op een of andere manier was ze dat ook. Omdat ze toch al gek en roekeloos en menselijk waren, vloekte Milan, zijn gezicht verwrongen, zijn gevoel verloren, en gaf hij haar nogmaals het genoegen, stotend zo diep als hij kon, grommend tegen het glas en de tegels en haar, hun huid glibberig van het zweet en van elkaar. Feyi voelde een nieuw orgasme over zich heen spoelen, en ze verwelkomde het in al zijn ongeoorloofde zorgeloosheid. Ze riep zijn naam niet – ze wist op dat moment al niet meer wat die was – maar toen hij haar opnieuw kustte, kustte zij hem terug, en toen bleven ze een minuut lang stil, hun voorhoofden tegen elkaar gedrukt, naar adem snakkend terwijl ze langzaam tot zichzelf kwamen.

‘Sorry,’ wist Milan te zeggen. ‘Normaal doe ik dat niet...’ Hij ging rechtop staan en trok zich uit haar, draaide zich om, pakte een paar tissues en ritste zijn broek dicht terwijl Feyi zich van de commode liet glijden en haar rok naar beneden trok.

‘Het geeft niet,’ zei ze, terwijl ze haar blouse opraapte.

‘Ik liet me meeslepen. Dat had ik niet moeten doen.’ Milan overhandigde haar een prop tissues en keek serieus. ‘Ik gebruik altijd een condoom, normaal gesproken.’

Natuurlijk. Feyi geloofde hem voor geen meter; ze had hem wel heel makkelijk weten over te halen om het zonder te doen. ‘Ik ben aan de pil,’ zei ze, omdat ze dit spelletje speelden. ‘Anders zou ik het niet... je weet wel. Als dat niet zo was.’

Zijn gezicht klaarde op. ‘Oh, oké. Cool.’

Ze stonden elkaar even aan te kijken, en toen duwde Feyi

haar vlechten naar achteren. ‘Ik moet nu wel even pissen,’ zei ze, genietend van hoe bot de woorden klonken.

‘Oh! Natuurlijk.’ Milan draaide zich naar de deur, bleef staan en draaide zich weer om. ‘Mag ik misschien je nummer?’

Feyi trok een wenkbrauw op. ‘Was het zó goed?’

Milan lachte. ‘Nou, ja. Ik wilde je mee uit vragen, zodra ik je op het dak zag.’

‘En dat wil je nog steeds?’

Hij fronste. ‘Waarom niet?’

Feyi haalde haar schouders op. ‘Zomaar.’ Ze stak haar hand uit voor zijn telefoon en typte haar nummer in. ‘App me maar, of zo.’

Milan boog zich naar haar toe en kuste haar wang, zijn lippen zacht als dons. ‘Ik bel je,’ zei hij voordat hij de badkamerdeur achter zich dichttrok. Even dreunde de harde muziek van het feest naar binnen en net zo plotseling was het weer stil.

Feyi trok haar rok weer omhoog en ging op de wc zitten, luisterde hoe haar plas het water raakte, een halve glimlach speelde over haar gezicht. Wat was er zojuist gebeurd? Ze veegde zijn zaad weg en kreunde. Joy zou haar vermoorden omdat ze hem zonder condoom had geneukt, maar Feyi wist niet of ze het kon uitleggen. Ze had hem gewoon niet willen zien spuiten, in zijn hand of op haar rok of tegen haar dij. Ze kon het niet aanzien, die witte gebogen straal, nog niet, niet zo. Het zou het vreemdeling-zijn naar de andere kant laten doorslaan, er iets smerigs en afgezaagds, iets lelijks en gehaast van maken. Het voelde beter om dicht bij elkaar te zijn, tegen elkaar aangedrukt, intiem. Alsof het iets betekende. Alsof dit mooi was. Het moest gewoon doorgaan, want als ze zich in Milan kon verliezen, in zijn huid, als er niets anders was dan zijn momentum in haar en tegen haar aan, hard en snel, al het andere verdrijvend, dan zouden er geen geesten zijn.

Er zou geen herinnering zijn aan een man met fijne trekken, hoge jukbeenderen, amandelvormige ogen en dreadlocks, geen herinnering aan hoe langzaam en zacht hij graag in haar bewoog, hoe zijn stem klonk als hij fluisterde hoeveel hij van haar hield. Feyi schudde haar hoofd en spoelde door, raapte haar geruïneerde string van de vloer en gooide hem in de prullenbak. Ze stapte de gang in en botste bijna tegen Joy op, een en al paarse pailletten en lange benen.

‘Daar ben je! Waar was jij ineens? Ben je klaar om te gaan? Ze begonnen lijntjes te doen op het dak en je weet dat ik daar niet mee rotzooi.’

Feyi grimaste. ‘Ja, laten we naar huis gaan. Bel jij een Uber?’

‘Heb ik al gedaan, is er binnen zeven minuten.’ Joy keek over Feyi’s schouder naar de rode badkamer. ‘Wacht effe, was je daar de hele tijd? Met hem?’

Feyi glimlachte. ‘Nou, jij wilde toch dat ik een beurt kreeg.’

‘Mijn *bitch!*’ Joy sloeg haar armen om Feyi heen en gaf haar een stevige hug. ‘Oh, je ruikt naar seks; ik ben zo trots op je!’

‘Ja, ja. Kom, we gaan.’ Ze baanden zich een weg door de meute naar de hal, duwden de voordeur open en stapten de stoep op.

Joy bleef staan, haalde een pakje sigaretten tevoorschijn en gaf er een aan haar. ‘Heb je hem verteld over... Je weet wel...?’

Feyi klapte haar aansteker open en boog zich over de vlam, opflakkerend in haar handen. ‘Wat zou ik hem verteld moeten hebben?’

‘Dat hij de eerste is sinds het ongeluk?’

Feyi had al besloten om te stoppen met roken, maar vanavond had ze het nodig. Ze besloot dat ze Joy zou overhalen om ook te stoppen en keek haar strak aan. ‘Of ik hem verteld heb dat hij de eerste man is die ik in vijf jaar heb geneukt?’ Ze nam een trekje, kantelde haar hoofd naar achteren en blies een rookpluim de lucht in. ‘Natuurlijk niet. Ik ben toch niet gek?’

Joy hief haar handen op. ‘Ik vroeg het me gewoon af.’

‘Mm-hmm.’ Feyi keek naar de donkere straat en zuchtte. Tijd voor open kaart. ‘Je gaat sowieso kwaad zijn.’

Joy prikte met een vinger in haar richting. ‘Zie je wel, ik wist dat dit te mooi was om waar te zijn. Wat heb je verdomme gedaan? En als het goor is, zeg het snel, voordat de auto komt.’

Feyi kreunde. Dit zou fout gaan. ‘Oké, dus eigenlijk...’

‘Uh-huh.’

‘We hebben het een soort van... zonder condoom gedaan.’

Joy verslikte zich in haar sigarettenrook. ‘Je hebt wát?’

Feyi glimlachte zwakjes. ‘Heetst van de strijd?’

Haar beste vriendin klemde haar kaken op elkaar. ‘Zeg me dat hij zich terugtrok. Alsjeblieft, Feyi, zeg me dat hij zich op z’n minst heeft teruggetrokken.’

Oh, shit. ‘Ik heb een spiraaltje, weet je nog? Het is niet zo erg.’

‘Niet erg? Ben je helemaal gek geworden, kútwijf? Je laat hem erin zonder regenjas en dan laat je hem ook nog in je klaarkomen?’

Feyi keek naar de grond en schraapte met haar schoen over de stoep. ‘Ik weet het, ik weet het.’

‘Blijkbaar niet.’

‘Hé, het was mijn eerste keer sinds je weet wel. Wees lief.’

Ze herkende de blik op Joy’s gezicht – haar beste vriendin moest kiezen tussen medeleven en haar helemaal verrot schelden.

‘Weet je wat?’ Joy haalde diep adem en sloot haar ogen. ‘Ik loop even naar die toko daar, want je maakt me nog gek met deze shit. Blijf hier, en als je een witte Hyundai ziet, laat hem dan wachten.’

‘Eh, is dat alles? Je laat het gewoon gaan?’

‘Eh, ik laat helemaal niks gaan. Jij en ik gaan een lang gesprek hebben zodra we thuis zijn, als ik je dan tenminste niet

meer van de trap wil duwen, trut.' Joy graaide in haar tas, zocht naar geld, terwijl ze bijna onhoorbaar mompelde: 'Het was een perfecte avond, waarom moet je nou zo nodig puur natuur neuken met een gast die je verdomme net hebt ontmoet?'

Feyi haalde haar schouders op. 'Ik neem aan dat je mijn heetst-van-de-strijd-verdediging niet slikt?'

Joy keek haar strak aan, en Feyi moest lachen maar hield zich in. Het was moeilijk om te doen alsof ze ergens spijt van had terwijl ze zich geweldig voelde en alleen al bij de gedachte aan de badkamer kleine naschokken voelde. Toen Joy wegliep, ging Feyi op de stoep zitten en riep ze haar na. 'Hé, schat, als je toch gaat, kun je kauwgom voor me meenemen?'

Joy stak een middelvinger in de lucht zonder om te kijken. 'Nee!'

De straatverlichting weerkaatste violet op de pailletten van Joy's jurk totdat ze de winkel in verdween, en plotseling was Feyi alleen, op het zwakke geluid van de muziek uit het huis en de pijn aan de binnenkant van haar dijen na.

Zo erg voelde het niet, om aan de andere kant te zijn. Ze haalde diep adem, leunde achterover, met haar ellebogen op de traptreden van het huis en keek naar de lucht boven zich. Er waren geen sterren, alleen een wazige maan die boven de huizen hing. Feyi voelde haar hartslag tussen haar benen, een ritmische herinnering aan de vreemdeling met diamanten in zijn oren en bergamot in zijn hals. Eén verraderlijke seconde wilde ze het aan Jonah vertellen, om zijn heerlijke lach weer te horen. Hij zou haar vragen of ze het leuk had gehad. Feyi drukte haar ellebogen tegen de traptreden om de gedachte te verdrijven, zo hard dat het pijn deed. Het was het begin van de zomer, ze leefde en ze was zo verdomd dichtbij te worden wie ze wilde zijn – iemand die had losgelaten en verderging, iemand die een leven had dat niet in het zwart gekleed ging,